

Musikken spiller ikke længere

Derfor kommer Anne og Anders aldrig op i den verdensklasse, deres forældre var i.

Musikken er ude af de fleste danske børn og unges samfundsliv. Der bliver ikke sunget ordentligt med dem i børnehaver og folkeskole, de lærer aldrig rigtig at spille, de får ikke forståelse for at lytte opmærksomt og kritisk, de bibringes ingen begejstring for rytme og samklang eller for at være musikalske sammen med andre.

Alt dette er nu forbeholdt forskellige mindretal, primært dem, hvis forældre gør noget aktivt for børnenes musikalitet (for eksempel ved at tage dem ud af folkeskolen), eller dem, som er så heldige, at de møder en af de stadig mere sjældne pædagoger og lærere, som har en musikuddannelse og *kan* noget rent musikalsk. I gymnasiet er det nu kun 29 procent, der undervises i musik, efter at gymnasie-

formen har gjort faget frivilligt. Der er ikke længere i Danmark en tilskyndelse fra samfundet til, at børn og unge skal være musikalske.

Jeg sidder ikke og maler fanden på notepapiret, jeg refererer et omfattende og omhyggeligt arbejde, som en flok forskere på Danmarks Pædagogiske Universitet ved Aarhus Universitet har udført. De har undersøgt musikundervisningen i Danmark 1970-2010, og de råber hverken 'vagt i gevær' eller 'ulven kommer' - de konstaterer bare ganske lavmælt, men klart og entydigt, at ulykken er indtruffet: Dag for dag gør vi Danmark til et umusikalsk land.

SÅDAN ET LAND uden en tone i livet bliver fattigt i enhver forstand, også økonomisk. For mennesker helt uden musikalitet bliver også fagligt svage, fysisk svage, socialt svage - og meget lidt innovative. Vi kan konkurrere, teste og måle herfra og til Beijing: Et samfund uden mindste mål af musikalitet bliver et uopfindsomt samfund af kreativt tunghøre og faglige midelmådheder. Det har vi vidst i 500 år, men nu har vi glemt det. Man bliver bed-

re til at stave af at synge morgensang, man bliver bedre til matematik af at spille musik - ligesom man for resten bevisligt bliver bedre til at læse af at dyrke sport. Hovedet er i al læring en lettere overvurderet legemsdel - man får flere skøre ideer og bliver *meget* mere glad i låget af at lade tonerne lyde og rytmen ramme kroppen. Og Danmark skal leve af skøre ideer.

Selv den sorteste latinskolelærer havde violinen hængende på væggen i klasseværelset. Og i alle de år efter Anden Verdenskrig, hvor Danmark rent faktisk rykkede op i velstandens og innovationens verdensklasse, var det musikundervisningen, der var klangbund for alt, hvad der foregik i skole og gymnasium. Vi blev rige af at være så musikalske. Nu kommer de magre år.

LÆS SELV RAPPORTEN fra DPU. Den hedder 'Musikfaget i undervisning og uddannelse: Status og perspektiv 2010'. Det er fortryvliende. Læs også undervisningsminister Tina Nedeгаards Kronik her i bladet sidste mandag: 'Sådan kommer Anne og Anders i verdensklassen'. Ordene 'musik' eller 'musikundervisning' er ikke

Undervisningsministeriet og dets skiftende ministre er børn, der ikke kan nås

nævnt. Overhovedet. De mennesker i Undervisningsministeriet, som har skrevet teksten for Tina Nedeгаard, er simpelt hen slet ikke det mindste bekymrede over, endsi ge opmærksomme på, at musikken er holdt op med at spille i folkeskolen. De har ikke læst rapporten fra DPU (eller de tidligere rapporter, som har peget på det samme). Og det falder dem ikke ind, end ikke i den mindste lille perifere bisætning, at musikken (eller sporten!) kunne bidrage til den højnelse af det samlede faglige niveau, som alle ønsker sig, også undervisningsministeren.

LAD OS begynde dagen med en sang i alle skoler. Lad os tage imod Danmarks Radios tilbud om at gøre Koncerthuset i Ørestad til et 'musikarium', som alle danske børn besøger og får »lært og leget sig til glæde ved musikken«, som DR's musikchef, Leif Lønsmann, skrev generøst og inspirerende her i spalterne forleden. Lad os overalt tage musikken og vores børn i egen hånd - og lad os så i nogle år glemme Undervisningsministeriet og dets skiftende ministre: Det er børn, der ikke kan nås.

bjorn.bredal@pol.dk